

Een AB Discovery-boek

Kwekerij voor verlangens

*een verhaal over terugkeren naar de
kinderkamer en het vinden van vrienden*

CHRISTINE TEDDY

Kwekerij voor verlangens door Christine Teddy

Eerste publicatie 2025

Copyright © AB Discovery

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, openbaar gemaakt in enige vorm,
op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever en auteur.

Elke gelijkenis met een levend of overleden
persoon of met werkelijke gebeurtenissen berust
op toeval.

Titel: Kinderkamerverlangens

Auteur: Christine Teddy

Redacteur: Michael Bent, Rosalie Bent

Uitgever: AB Discovery

Vertaald door AB Ivy

© 2025

www.abdiscovery.com.au

DIT BOEK en alle AB Discovery-titels zijn nu ook
verkrijgbaar als luisterboek. Niet in het Nederlands

Inhoud

Hoofdstuk één: De kinderkamer boven	7
Hoofdstuk twee: Lege wiegen.....	10
Hoofdstuk drie: Sam en de ochtendvloed	13
Hoofdstuk vier: De dingen die hij niet kon zeggen	17
Hoofdstuk vijf: De boodschap.....	21
Hoofdstuk zes: Het gebeurde opnieuw	24
Hoofdstuk zeven: De zachte val	28
Hoofdstuk acht: Iets om alles in vast te houden	31
Hoofdstuk negen: Drie keer	34
Hoofdstuk tien: Een test in porselein en pastel.....	37
Hoofdstuk elf: De fopspeen en het nachthemd.....	41
Hoofdstuk twaalf: Instructies.....	44
Hoofdstuk dertien: Bewijs van de baby	48
Hoofdstuk veertien: Het soort baby.....	51
Hoofdstuk vijftien: De winkel en de spiegel.....	54
Hoofdstuk zestien: Bewijs en toestemming.....	57
Hoofdstuk zeventien: Het gangpad met nachtkleding.....	59
Hoofdstuk Achttien: De Eerste Nacht.....	62
Hoofdstuk negentien: Een plaats voor Hem bouwen	64
Hoofdstuk twintig: De foto	66
Hoofdstuk eenentwintig: De uitnodiging	68
Hoofdstuk tweeëntwintig: De kinderkamer	71
Hoofdstuk drieëntwintig: De vraag die ze moesten stellen	74
Hoofdstuk vierentwintig: Ochtendlicht en melk.....	77

Kwekerij van verlangens

Hoofdstuk vijftientig : Sams ontdekkingsmiddag	79
Hoofdstuk zesentwintig: Eliza legt dutjes uit.....	81
Hoofdstuk zevenentwintig: Een zacht begin	86
Hoofdstuk achtentwintig: Samantha en Eliza: de volgende stappen	90
Hoofdstuk negenentwintig: Een rustige middagwandeling	94
Hoofdstuk dertig: Samantha 's eerste uitstapje in de kinderwagen	98
Hoofdstuk Eenendertig: Samantha 's eerste speelafpraakje met een ander kleintje	100
Hoofdstuk Tweeëndertig: Samantha 's eerste bezoek aan de speelgoedwinkel.....	102
Hoofdstuk Drieëndertig: Samantha ontdekt kruipen.....	104
Hoofdstuk vierendertig : Samantha 's kinderkamermomenten.....	106
Hoofdstuk vijfendertig : Een heel bijzondere realisatie.	107
Hoofdstuk zesendertig : Samantha 's eerste verjaardag	109
Hoofdstuk zevenendertig: Samantha 's eerste babyvriendje	113
Hoofdstuk achtendertig: De verborgen tuin.....	116
Hoofdstuk negenendertig : Een groot hart.....	130
Hoofdstuk veertig: Een eerste dag op de kleuterschool	134
Hoofdstuk eenenveertig : Een middagcirkel voor mantelzorgers.....	137
Hoofdstuk tweeënveertig: Overnachten bij Little Sprouts	140
Hoofdstuk drieënveertig : Een nieuwe vriend.....	144

Kwekerij van verlangens

Hoofdstuk vierenveertig: Hoeveel baby's?	153
Hoofdstuk vijfenveertig: De uitgebreide kinderkamer plannen	155
Hoofdstuk zesenvieertig: Het stille café	162
Hoofdstuk zevenenvieertig: Een optimistisch bezoek	165
Hoofdstuk achtenveertig: Observaties uit de tuin	178
Hoofdstuk negenenvieertig: Een dappere ochtendwandeling	181

Hoofdstuk één: De kinderkamer boven

Het huis was stil, op het getik van de staande klok in de hal en het af en toe zuchten van de wind tegen de hoge ramen na. Eliza Fairchild stond blootsvoets op de drempel van de kinderkamer op de bovenverdieping, één hand rustend op de deurpost, de andere losjes gekruld om een warm porseleinen theekopje. Ze nam een langzaam slokje. Kamille. Haar ogen, kalm maar geconcentreerd, scanden de kamer met de tedere blik van een moeder die alles tot in de puntjes had voorbereid voor iemand die nog niet was gearriveerd.

De kinderkamer was niet voor een kind. Niet in de gebruikelijke zin van het woord.

Zacht pastelbehang, met de hand beschilderd met wolken en slapende lammetjes, hulde de kamer in een stille stilte. Een licht eikenhouten ledikant, groot genoeg voor een man om comfortabel opgekruld in te liggen, stond tegen de achterste muur. De witte spijlen glansden in het zonlicht. Een mobiel – delicaat en met de hand gestikt – danste lui boven het ledikant, elk zacht diertje wiegde zachtjes, wachtend. Vlakbij stond een verschoontafel met dikke katoenen luiers, bijna eerbiedig opgevouwen, onder een vitrinekast vol pastelkleurige plastic broekjes en flessen talkpoeder. Een schommelstoel wachtte in de hoek, met dikke en uitnodigende kussens.

Eliza's blik bleef daar hangen.

De kwekerij had zes maanden in beslag genomen. Ze had geen haast gehad. Ze had nooit gehaast. Haar leven nu, vrij van de spanning van deadlines en zakelijke telefoontjes, werd langzaam en met zorg geleefd. Nadat ze haar derde bedrijf had verkocht, had ze zich definitief teruggetrokken uit de zakenwereld. Ze had niets meer nodig. Haar behoeften, zo bleek, waren totaal anders. Ze had genoeg geld, maar had iets nodig dat niet te koop was.

Kwekerij van verlangens

Ze liep de kamer in en zette het theekopje op de commode, naast een opgevouwen rompertje met zachte gele eendjes geborduurd op de borst. Haar vingertoppen bleven even op de stof rusten en wreven er zachtjes overheen, alsof ze een onzichtbare baby troostten. De honger in haar borst zwol aan – niet naar een kind zoals anderen erover spraken, maar naar iemand die haar volledig nodig had. Wie zou haar loslaten en genoeg vertrouwen om zich volledig aan haar zorg over te geven?

Niet alleen iemand om te voeden en aan te kleden, maar ook iemand om te wiegen, af te vegen, tegen te koeren, te wiegen. Iemand die de pijnlijke leegte zou vullen die als klimop haar leven was binnengeslopen, ongeacht hoeveel kunstgalerieën of reisplannen ze zich ook had aangemeten. Ze wilde niet alleen opvoeden, maar ook verzorgen, volledig en onvoorwaardelijk.

Achter haar klonk het geluid van zachte voetstappen.

"Eliza?"

Ze draaide zich om. Haar moeder, Margaret, stond in de deuropening, gekleed in haar gebruikelijke linnen blouse en een vage lavendelgeur. Haar gezicht, gerimpeld maar sereen, straalde de milde humor uit van iemand die de eigenaardigheden van haar dochter al lang had geaccepteerd.

"Ik heb je niet horen binnenkomen," zei Eliza.

"Ik heb de nieuwe quilt meegebracht waar je om vroeg." Margaret hield een kleine, opgevouwen deken omhoog – eendeneiblaauw, afgezet met satijn. "Die met de olifanten."

Eliza's gezicht lichtte op met iets wat niet echt een glimlach was, maar wel een diepere. "Het is perfect."

Margaret stapte zonder aarzelen de kinderkamer binnen en legde de deken in de wieg, die ze met geofende handen gladstreek. Ze keek haar dochter met stille genegenheid aan.

"Je bent altijd dezelfde geweest, al sinds je klein was," zei ze. "Je wilde nooit poppen. Je wilde baby's. Maar wel echte. Je pakte kussens in en vroeg me of ik wilde kijken hoe je ze voedde."

Eliza keek niet weg. "Dat doe ik nog steeds."

Kwekerij van verlangens

Margaret knikte. Er klonk geen oordeel, geen verrassing. Alleen een gedeeld begrip dat ze door de jaren heen in fluistergesprekken hadden gedeeld, in de stille aanvaarding dat dit gewoon was wie Eliza was.

"Ik weet het," zei ze. "Je hebt iemand nodig die je dit allemaal laat doen. Wie heeft het zo hard nodig als jij? Dat is zeldzaam. Maar het is niet onmogelijk."

"Ik ben er nu klaar voor," zei Eliza. "Alles is klaar. Ik weet alleen niet waar hij is. Ik weet niet waar mijn baby is."

Margaret stak haar hand uit en streek voorzichtig een lok van het donkere haar van haar dochter achter haar oor.

"Dan vinden we hem wel," zei ze. "Samen, als het nodig is."

Een tijdje bleven ze daar staan in de stilte van de kinderkamer. Eliza ademde de geur van babypoeder en lavendel in. Haar blik viel weer op het bedje. Haar hart deed pijn – maar niet van wanhoop. Van verwachting.

Want ergens daarbuiten, geloofde ze, was een jongen die nooit echt volwassen wilde worden. Iemand die ernaar verlangde om vastgehouden, gewassen, verschoond en aanbeden te worden. Iemand die wachtte om geclaimd te worden, om op de meest tedere, meest complete manier bezeten te worden.

En toen ze hem eenmaal gevonden had, liet ze hem nooit meer los.

Hoofdstuk twee: Lege wiegen

De kwekerij bleef wekenlang onaangeroerd.

Elke ochtend deed Eliza de deur open, inhaleerde de poederachtige geur die ze zo zorgvuldig had gecreëerd en streek met haar hand over de satijnen rand van de deken van het ledikantje. Maar ze bleef nooit lang. Het was er te stil. Te stil. Te angstaanjagend stil.

Haar zoektocht begon vol optimisme.

Discrete advertenties, zorgvuldig geformuleerd. Een paar verkennende berichten in online communities die eromheen dansten zonder al te direct te zijn. Ze sprak met mannen – sommigen ouder, anderen jonger – maar niemand begreep haar. Of als ze haar wel begrepen, begrepen ze de *diepgang* van wat ze wilde niet.

De meesten gingen ervan uit dat het een tijdelijk spelletje was. Een paar dagen fantasie, en dan weer terug naar de normaliteit. Ze legde beleefd haar visie uit: geen spel, geen hobby, maar het leven. Een leven als verzorger van een fulltime baby die geen broek zou dragen, geen volwassen woorden zou spreken of zich zorgen zou maken over rekeningen. Iemand die zou kruipen als ze erom vroeg, warme melk zou drinken uit een flesje dat ze vasthield en in haar armen zou slapen met een natte luier en een gelukkige zucht.

Eén man negeerde haar na een veelbelovend gesprek. Een ander lachte – echt gelachen – en zei: "*Meen je dat serieus?*" Een derde was welwillend, maar toonde geen emotionele behoefte, slechts een oppervlakkige nieuwsgierigheid die hol en droog aanvoelde. Ze wilde meer. Ze wilde een echte baby – ervan uitgaande dat die al bestond.

In de vierde week zat Eliza opgerold in de schommelstoel, stil en pijnlijk. De enige beweging was het luie draaien van de mobiel boven de wieg, die zachte dierenschaduw over de muren wierp.

Daar vond Margaret haar.

De oudere vrouw kwam stilletjes binnen met een dienblad met warme kaneelmelk en een scone met boter. Ze zette het op het

bijzettafeltje, hurkte naast de stoel en legde simpelweg een hand op de knie van haar dochter.

"Eliza."

Eliza knipperde met haar ogen en keek toen naar haar moeder. "Ik dacht dat ik er klaar voor was. Ik heb de ruimte gemaakt. Ik heb mijn hart geopend. Ik was er zo zeker van."

"Je bent er klaar voor," zei Margaret. "Maar lieverd, wat je wilt is zeldzaam. Prachtig – maar zeldzaam."

Eliza's stem trilde. "Ik blijf me afvragen of ik kapot ben. Te veel. Ik lig wakker en denk dat er misschien niemand zoals zij bestaat. Iemand die... de mijne wil *zijn*. Mijn baby, mijn kind, mijn wereld."

Margaret zat op het kleedje in de kinderkamer en vouwde haar benen onder zich, zoals ze deed toen Eliza nog een kind was. "Laat me je iets vertellen wat ik heb gezien," zei ze zachtjes. "Er *zijn* andere vrouwen zoals jij. Vrouwen die zich niet meer bekommeren om wat de wereld denkt. Die hun ochtenden doorbrengen met het aankleden van hun grote dochtertjes in dikke luiers en geplooid rompertjes, die slaapliedjes zingen voor jongens die veel te groot zijn voor hun armen, maar niet te groot voor hun hart."

Eliza hief haar hoofd op, haar ogen werden wazig.

"Ik heb er een ontmoet," voegde Margaret eraan toe, met een glimlach op haar gezicht. "Afgelopen voorjaar in de spa in Dorset. Ze had een schatje – veertig misschien – maar hij waggelde als hij liep, met de dikste luiers die je ooit hebt gezien. Ze liet me foto's zien zoals trotse ouders dat doen. Ze staan er, Eliza. Sommigen hebben al wat jij wilt. Je bent niet de enige."

"Ik weet gewoon niet hoe ik hem moet vinden. Ik wil niet dat iemand zich anders gedraagt. Ik wil iemand die echt *het gevoel heeft* dat hij of zij in mijn armen thuishoort."

Margaret keek haar dochter nog eens goed aan. "Dan zoek je misschien wel het verkeerde startpunt."

"Wat bedoel je?"

"Een volwassen man wordt meestal niet op een dag wakker en zegt: 'Ik wou dat ik in wasbare luiers kon en erwtenpuree op een

Kwekerij van verlangens

kinderstoelblad kon krijgen." Ze boog zich naar voren. "Maar bedenk eens... wie *voelt zich al* als een baby, ook al weten ze dat niet? Wie leeft er al een leven gevormd door vroege behoeften? Misschien begin je niet met een fantasiezoeker, maar met iemand die nog in zijn eigen ongelukjes slaapt. Iemand die eenzaam is. Kwetsbaar. Iemand die al om hulp verlangt – ook al zouden ze nooit het woord *mama gebruiken*. Iemand wiens baby-zijn voor iedereen duidelijk is, behalve voor henzelf."

Eliza zat met die gedachte. Een bedplasser. Geen rollenspel of sensatiezoeker. Iemand die stilletjes gebroken was, zachtjes beschaamd, maar diep in nood. Iemand die de zorg van een liefhebbende moeder nodig had.

Er trilde iets in haar borst. Geen opwinding, maar iets zachter. Iets als *herkenning*.

Margaret raakte haar hand aan. "Er zijn jongens die zich onder dikke lakens hebben verstoppt en nat en alleen wakker worden. Wie zou er nu niet willen dat iemand – al was het maar één keer – naar ze kijkt en zegt: 'Geeft niet, lieverd. Laten we je iets droogs aantrekken.' En misschien zelfs glimlacht als ze dat zeggen."

De stilte die volgde zat vol mogelijkheden.

Eliza ademde langzaam uit. "Dan moet ik misschien mijn blik veranderen. Een beetje van de gebaande paden afwijken... om degenen te vinden die niet de gebaande paden bewandelen."

"Precies." Margaret stond op en kuste haar dochter op het voorhoofd. "Hou op met zoeken naar iemand die baby *wil* spelen. Zoek naar iemand die al als een baby leeft – en die nog niet te horen heeft gekregen dat het goed is."

Eliza keek naar het wiegje, het zachte blauwe dekentje met liefde gevouwen.

Ze knikte.

De zoektocht was nog niet voorbij. Het was nog maar net begonnen – gewoon... op een rustigere plek. Een plek waar baby's leefden, maar niet wisten dat ze baby's waren.

Hoofdstuk drie: Sam en de ochtendvloed

Sam werd langzaam wakker, zoals altijd: met een wazig hoofd, de zon scheen al door de randen van het versleten gordijn en een vertrouwde warmte vulde zich onder hem.

Nee. Niet weer!

Hij bleef roerloos staan en knipperde naar het plafond. De mufte geur was onmiskenbaar. Vochtig katoen. Zonde. Hij hoefde niet te kijken om de schade te zien. Toch, na een lange minuut te hebben gedaan alsof het misschien – *misschien* – deze keer anders was, schoof hij de deken terug en keek naar zichzelf.

Doorweekt.

Zijn grijze boxershort plakte aan zijn dijen, zwaar en klam. Het hoelslaken onder hem was donkerder geworden door de zich uitbreidende vlekken, en de waterdichte beschermer – niet langer wit maar licht vergeeld door jarenlang dragen – kreukte lichtjes toen hij bewoog.

Sam kreunde en rolde op zijn zij, waarbij hij met een verslagen kreun zijn gezicht in het kussen drukte. Zijn duim vond gedachteloos zijn mond. Zijn kussen was die ochtend tenminste niet nat. Dat was niet altijd zo.

Het bleef daar een paar seconden staan voordat hij het met een gefrustreerd sissend geluid wegtrok.

“Word volwassen,” mompelde hij tegen zichzelf.

Hij ging langzaam rechtop zitten, de lakens peldend van zijn huid met dat vreselijke plakkerige geluid. Naast hem, in de holte waar de matras doorzakke, lag een kleine, versleten beer met één glazen oog en een door de tijd vervulde vacht. Sam pakte hem op en hield hem even tegen zijn borst, waarna hij hem voorzichtig op het nachtkastje legde, half bedekt met een vervaagd babydekentje dat hij nooit over zijn hart had kunnen verkrijgen weg te gooien. Voor zover

Kwekerij van verlangens

hij wist, was het zijn originele babydekentje dat hij jaren eerder had gevonden en gestolen als een speciaal aandenken.

"Hij is niet meer om te knuffelen," zei hij ooit tegen zichzelf, toen hij nog op de universiteit zat. "Hij is gewoon... sentimenteel."

Maar hij knuffelde hem nog steeds af en toe. Vooral na zulke slechte nachten.

Met een zucht stond Sam op, tilde de lakens op en legde ze in de wasmand die overvol was met ander vochtig linnengoed. Zijn appartement was klein en schoon, maar rook naar frequent wassen. Niet dat er iemand langskwam. Niet meer. Hij hield de deur op slot en de gordijnen dicht. Privacy was makkelijker dan excuses. Het was veel te moeilijk om andere mensen in zijn leven toe te laten. Hij vermoedde – hoewel hij het niet echt wist – dat anderen niet dezelfde problemen hadden; dat zij droog en schoon wakker werden met een volle blaas, terwijl hij kletsnat en met een lege blaas wakker werd. Zo was het altijd geweest.

Zijn moeder was er nooit mild mee omgegaan.

Ze noemde het 'de schande'. Hij kon zich de plastic lakens nog herinneren, de ijskoude ochtendbaden, het boze gemompel terwijl ze zijn bed afruimde terwijl hij daar in een te grote pyjama stond, met neergeslagen ogen. Hij herinnerde zich de af en toe klappen die ze hem gaf. Toen hij acht was, probeerde ze hem luiers te laten dragen. Geen zachte, comfortabele luiers, maar ziekenhuisluiers. Hard. Klinisch. Afgeplakt met een frons en waarschuwingen over *wat kleine jongetjes dragen als ze zich als baby's gedragen*.

Hij zwoer dat hij er nooit meer een zou dragen. Luiers waren niet voor hem. Ze waren voor baby's, en hij was absoluut *geen* baby. Hij kon nauwelijks toegeven dat hij in bed plaste. Die term betekende zoveel en kon zoveel pijn doen.

En sindsdien heeft hij geen luier meer gedragen.

Maar de laatste tijd...

De laatste tijd werd hij steeds natter wakker. Veel natter. De plekken verspreidden zich. Hij werd niet langer *alleen maar* nat wakker – hij werd doorweekt wakker. Het kussen was vaak nat, en zijn voeten waren te vaak nat. En erger nog, sommige dagen werden

Kwekerij van verlangens

ook zwaarder. Hij begon in de late namiddag lekkages te merken. Een druppeltje als hij te hard lachte of het te lang ophield. Hij had in twee weken tijd drie onderbroeken verpest. Dat gebeurde vroeger nooit. Terwijl zijn bedplassen onverklaarbaar erger werd, begonnen zijn problemen overdag zich te ontwikkelen. Hij noemde het 'problemen', niet wat ze werkelijk waren, namelijk mislukkingen.

Toch bleef hij vasthouden aan dezelfde zin, die hij elke ochtend mompelde als een koppig gebed.

"Ik ben geen baby."

Het maakte niet uit dat zijn duim in zijn mond gleed als hij zich zorgen maakte. Of dat hij nog steeds een tuitbeker in de kast had staan, want drinken uit glazen in bed eindigde altijd in knoeien. Dat was zijn excuus. Het was niet echt een peuterbeker. Het maakte niet uit dat hij in zijn appartement rondliep in een te grote pyjama en dikke sokken met rubberen zolen, of dat het vergrendelscherm van zijn telefoon nog steeds een tekenfilmschaap uit zijn oude kinderboek was.

"Ik ben geen baby", fluisterde hij opnieuw, met zijn ogen dicht.

Maar de doorweekte lakens in zijn handen werden met elke dag die voorbijging zwaarder.

Hij wist dat hij hulp nodig had. Niet alleen vanwege het plassen, maar ook vanwege de eenzaamheid. Hij had het al jaren aan niemand verteld. Wie zou het begrijpen? Wie zou de verborgen teddybeer, het duimzuigen, de zachte pyjama en de wanhopige ontkenning zien – en zeggen: *"Het is oké. Je hoeft niet meer te vechten."*

Niemand. Niemand zou het begrijpen. Niemand zou het willen begrijpen. En wat viel er eigenlijk te begrijpen? Hij plaste gewoon in bed en probeerde er de hele dag niet aan te denken, totdat hij met de kreukelige plastic hoezen in bed kroop en de koelte van zijn kussen en de hoes eronder voelde.

Hij had dat geaccepteerd.

Totdat de advertentie verscheen.

Kwekerij van verlangens

Later die dag, met zijn was in de machine en een pak droge broeken haastig in een la gepropt, zat Sam op de bank en scrollde stilletjes. Een kleine advertentie, nauwelijks zichtbaar, trok zijn aandacht in een nicheforum dat hij zelden bezocht.

"Ik zoek iemand die ernaar verlangt om de lasten van volwassenen los te laten. Geen fantasie. Geen spelletje. Een echt thuis. Een warm bedje. Iemand die volledig van je houdt, diep voor je zorgt en je droog, veilig en geliefd houdt. Je zult nooit meer alleen wakker worden. Dat beloof ik."

– E.

Sams hart bonsde een beetje. Hij knipperde met zijn ogen. Hij las het opnieuw. Een keer, twee keer.

Voordat hij zijn duim kon stoppen, vond hij zijn mond weer.

Hoofdstuk vier: De dingen die hij niet kon zeggen

Sam staarde naar het scherm.

De advertentie stond er nog steeds, onveranderlijk en vol zelfvertrouwen.

"Een echt thuis. Een warm bedje. Iemand die volledig van je houdt... Je zult nooit meer alleen wakker worden."

Hij klikte er weg van.

En toen klikte ik weer terug.

Opnieuw.

Zijn maag voelde strak aan. De woorden 'wieg' en 'veilig en droog' cirkelden door zijn hoofd als zachte handen die naar hem reikten – maar hij deinsde terug, zelfs voor de gedachte. Zijn duim streek langs zijn lip en hij duwde hem weg.

"Nee. Nee. Vergeet het maar."

Hij stond abrupt op en liep heen en weer door zijn kleine appartement als een in het nauw gedreven dier.

"Ik ben geen baby," zei hij hardop. Maar de muren antwoordden niet. Het enige geluid was het gezoem van de droger en het zachte geritsel van de plastic matrashoes als hij te snel bewoog.

Sam *wilde geen* wieg. Hij wilde geen flesjes of rammelaars of – God verhoede – luiers. Hij wilde al die babyspullen niet. Hij was daar uitgegroeid... wanneer was hij daar uitgegroeid? Hij kon het zich niet echt herinneren. Zijn jeugd was een waas, en dat vond hij fijner.

Hij wilde droog zijn. Normaal. Hij wilde in slaap vallen onder schone lakens en op dezelfde manier wakker worden. Hij wilde van iemand houden, en bemind worden, zonder dat hij reserveondergoed in zijn tas behoefde te verstoppert of een schone pyjama onder zijn kussen behoefde te bewaren "voor het geval dat".

Kwekerij van verlangens

Maar de waarheid? De waarheid was dat hij al jaren geen droge nacht meer had gehad. Sterker nog, het was al zo lang geleden dat hij zijn droge nachten sindsdien op één hand kon tellen. Ze waren zowel verbazingwekkend als beschamend.

En de waarheid was dat hij soms slechts een uur na het slapengaan wakker werd en wist – *wist* – dat hij het alweer had gedaan. Al nat. Al beschaamd. De ergste nachten waren zo: om 22.00 uur doorweekt, liggend in de warme, vernederende plas tot hij met een betraande wang en een hand in zijn mond weer in slaap viel, om een paar uur later de lakens weer nat te maken.

Hij gaf stress de schuld. Hij zei tegen zichzelf dat het tijdelijk was.

Hij heeft gelogen.

En hij bleef liegen, zelfs tegen zichzelf. Het was niet tijdelijk, en het werd ook niet lichter. Het werd juist zwaarder.

Hij dacht aan dat logeerpartijtje. Hij was elf. Oud genoeg om beter te weten – tenminste, dat werd hem altijd verteld. Maar niet oud genoeg om ermee te stoppen. Hij herinnerde zich de warmte onder hem in de vroege ochtend, de geur, de paniek. De jongen bij wie hij logeerde – Tommy? Toby? – werd wakker en merkte dat Sams bed nat was en dat hij in tranen was. Maar er werd niet gelachen. Er werd niet geschreeuwd. Alleen een ongemakkelijke stilte en een geleende pyjama terwijl iemand de lakens verschoonde. Was thuis maar zo relaxed.

De jongen heeft er nooit meer over gesproken. Sam vermoedde dat het bedplassen van de jongen niet zo lang geleden was en herinnerde zich de schaamte waarschijnlijk nog.

Maar Sam vergat het nooit. En hij bleef nooit meer logeren. Niet dat er ooit aanbiedingen kwamen. Sam was een eenling, en zelfs andere eenlingen gingen niet echt met hem om.

Vanaf die nacht wist hij dat er iets mis was. Niet alleen met zijn lichaam, maar iets diepers. Iets *kinderachtigs*. Hij haatte dat woord – haatte de spanning die het op zijn borst veroorzaakte – maar het volgde hem overal. Het was niet alleen het plassen. Het was de manier waarop hij zich oprotte als hij hilde. De manier waarop hij